

I svedekassen til Sicilien – Del 1 af 9

Prolog (Ehh..hvor skal vi hen, du?)

Som altid når ferien nærmer sig, begynder snakken om, hvor turen skal gå hen. –Og som sædvanlig har vi ikke rigtig nogen ide om, hvad vi skal lave – udover at vi skal ud i det blå og se solen.

Snakken faldt på Per Neslein og hans "vulkantur" til Vesuv, Pompei og Etna på Sicilien. Dét kunne være sjovt. Pigerne var med på idéen, selvom det vil være rigtig mange kilometer, der skulle tilbagelægges. Vi har rejst i Italien de seneste 3 år og vovet os længere og længere sydpå. Sidste år var vi i Pisa.

Men ca. 3.000 km. til Sicilien plus det løse (læs: Med forventning om, at vi ville køre forkert mere end en enkelt gang). Mon vi kunne klare det? Ville Swingeren kunne? Ville det blive for dyrt og besværligt? Ville det blive alt for uoverskueligt, hvis der skete os eller bilen noget? Ville vi udsætte os selv og pigerne for unødigt risici ved at køre rundt på Mafiaens hjemmebane?

Med en ny GPS, et detaljeret kort over Italien, badetøj, t-shirts, håndklæder, toiletsager og lidt mad kunne det ikke gå galt!

Lørdag den 11. juli 2009 (Lad turen begynde – det er tanken, der tæller!)

Belært af [sidste års tur](#), havde vi snydt lidt med planlægningen og reserveret plads på færgen i Rødby kl. 12.00. Vi skulle hente pigerne hos deres Mormor, som velvilligt (?) havde stillet sin barnepigeassistance til rådighed fra torsdag aften til lørdag morgen, så vi havde god tid til at pakke uden at skulle tænke på at have mad klar til bestemt tid eller andre trivialiteter – selvom vi naturligvis holder meget af vores børn.

Mit indre vækkeur ringede tidligt. Jeg havde glædet mig som et lille barn, der er blevet lovet den største is i kiosken og nu var det nu! Denne tur ville blive markant anderledes end de foregående år, hvor vi bare er kørt efter solen. Vi er hvert år landet i Norditalien – dog med en afstikker til Pisa sidste år. Nu havde vi rent faktisk sat os et mål!

Vi havde tit snakket om, at det kunne være fedt at se Europas vulkaner. Jeg kender kun til dem, der er i Italien, men måske skulle jeg have fulgt bedre med i geografitimerne? Men heldigvis er det jo netop Italien, som vi godt kan li' at rejse rundt i – så hvad er mere nærliggende... end en tur på autostraden med vilde vulkaner!

Vi fik hentet pigerne, der blev afleveret nyvaskede med rent tøj. Tak til ungernes favoritmormor!

Klokken ca. 11.30 ramte vi køen til færgelejet i Rødby og dér gik det op for os, at vores planlægning var røget i vasken... eller færgelejet – eller hvor den nu var røget hen.

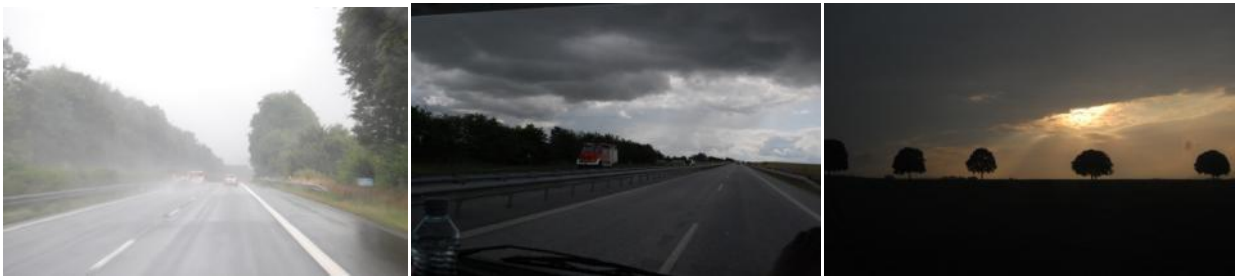
Vi nåede i hvert fald ikke reservationen kl. 12.15, men holdt til gengæld allerforrest i køen til den næste færge kl. 12.45. Vi troede ellers, at vi ville komme til at vente længe, fordi vi var kørt hen til den forkerte billetluge og "billetkongen", der sad bag disken, kiggede strengt på os og sagde, at vi skulle være kørt hen til den for autocampere indrettede billetluge. Føj for den! Men det gik nu alligevel.

Det har jeg aldrig prøvet før – altså at holde forrest ombord på en færge. Woohoo! Så kommer man også først ud og vi har alle sammen prøvet at køre bag en campingvogn og skumlet over det lille stykke vej fra Puttgarten til motorvejen...

Nå, men ingen kom til at bande over os, for vi skulle ind på "slikfærgen", som ungerne har døbt den, og tanke op med drikkevarer og guf til hvor-langt-det-nu-rækker.

Vi havde på forhånd advaret og snakket meget med pigerne om, at det ville blive en rigtig lang tur og forsøgt at sikre os, at de vidste, hvad det indebar. Der var lånt bøger på biblioteket, Nintendoen og pc'en var fuldt opladet, 2 små kufferter var fyldt med legetøj – og selvom vi ikke har de her moderne dvd-afspillere, som har reddet mange sommerferier fra at starte i mareridtslignende tilstande, så var vi fuldt fortøstningsfulde. Pigerne kan som regel underholde sig selv i mange timer og plejer ikke at have problemer med at hygge sig i hinandens selskab.

Vejret var ikke alt for spændende, da vi forlod Danmark og det blev ikke mere interessant eller ferieagtigt i Nordtyskland. Det stod ned i stænger ind i mellem de korte glimt af solen, der dog trods alt mindede om, at det var en slags sommer...

Jeg har i høj grad dedikeret mange af denne turs billeder til alle de arbejdsmænd, der knokler i varmen med at gøre Europas motorveje sikre og gode at køre på. Efter min mening har de nogle af de farligste og mest utaknemmelige jobs i verden! Alle synes, at det er dødens pølse (hvad det så end er...?), når man bliver ramt af vejarbejde og skal køre i lavt gear i kø og samtidig nå sit mobile home inden søndag morgen på lidoen – men kunne du tænke dig at bytte? Og hvis ingen gad, så ville det være så som så med at køre sydpå. Smil og vink til disse seje fyre – og send dem en venlig tanke, når du holder helt stille og sveder, så vandet driver af dig...!

Indtil nu var turen forløbet efter den plan, som vi ikke havde lagt. Men... når man kører ind på en tankstation og fylder diesel på dyret, skal man huske at tage dækslet ned fra kølerhjelmene og skrue på tanken igen, når man er færdig. Ellers kan man pludselig se sit dæksel fise hen over motorvejen til både fare og undren for de bagvedkørende. Da vi så den lille, runde ting foran os, tænkte vi, at nogen havde tabt noget (man har vel selvtilliden i orden?), og var lidt forargede over, hvor meget skidt der kunne falde af bilerne, indtil en venlig dame signalerede til os, at det var os, der udgjorde en risiko. Pis! Ind på næste tankstation. Tænk, hvis vi havde ramt nogen! Jeg er ikke særlig høj, men følte mig pludselig endnu mindre og vi lovede hinanden, at vi ville være mere påpasselige på resten af turen. Ahem... Ærligt talt, jeg var meget pinligt til mode og det tog mange kilometer, førend jeg var kommet mig. Jesper reddede situationen med en overskåret 0,5 l. vandflaske, som passede præcis henover åbningen i tanken. De havde ikke en prop det sted, hvor vi var stoppet.

Vi nåede ikke så langt, som vi havde håbet den første dag, men vi blev enige om, at det er langt bedre at nå hele vejen, end at køre galt og være nødt til at "hygge" hjemad før ferien var begyndt. Det blev til en rasteplass ca. 200 km. nord for München og 6 timers søvn. Vores helt fantastiske chauffør skal sove, når han er træt og den Nord- og Midtyske autobahn er ikke det mest sindsoprivende sted at køre i Europa og det kan være vanskeligt at holde køregejsten, når der for 4. gang står "Hannover 343 km" på skiltene. Jeg ville faktisk også gerne se Alperne i dagslys. Når de første bjergtoppe viser sig, starter min ferie for alvor.

Pigerne havde som sædvanligt været eksemplariske kabinepassagerer. Det er ikke småting, vi har tænkt os at udsætte dem for denne gang – og de smiler og finder sig i det. Jeg er ret sikker på, at vi bliver klandret for det, når de engang bliver voksne og vi skal have dén der snak om, hvad der gik galt i deres barndom.

Søndag, den 12. juli 2009 (Lad turen fortsætte!)

Vi kørte allerede efter 4 timers søvn, men efter en times tid måtte vi indse, at alderen trykker lidt alligevel og at det var nok fornuftigt at få hvilet lidt mere. Vi redte op og vågnede først kl. 9.00, så det tog lidt længere tid at sove, end vi havde regnet med... Det var jo en lidt sær start på hele turen.

Efter en forholdsvis stærk kop Nescafé og en venlig tanke til det unikum, der har opfundet denne gudedrik (!?), gik det videre sydpå. Pigerne sov stadig og jeg véd godt, at vi bliver meget upopulære blandt visse familiemedlemmer og politiet og FDM og Vejdirektoratet og alle mulige andre, men vi lod pigerne ligge og sove i kabinen. (Kan man blive idømt bøde for det, når man er kommet hjem? Jeg vil i givet fald nægte alt!). Jeg har ubegrænset tillid til min mand og vi kender jo alle den type, der mener, at hvad Fatter gør, er altid det rigtige... (Så er der også én at give skylden, hvis der sker noget?).

Vi holdt ikke pause igen før kl. 13 – og kun for at få lidt at spise, før det var op på hesten igen og videre. Pigerne havde også fået indrettet sig og kabinen lignede efterladenskaberne fra en tyfon, der havde raseret en Fætter BR-butik.

Da vi nåede Brennerpasset, lagde Jesper og jeg en hemmelig plan! Vi ville overraske vores tålmodige unger og styre mod [Camping Jolly](#) for natten. Vi havde fået en rigtig fin ven dernede: Marco, som underholder børnene (og barnlige voksne) på pladsen hele sommeren. Han og én af de andre derfra, Lélè, havde været en tur i Danmark og besøge os sidste efterår. Vi sagde ikke noget til vores passagerer og sad blot og ventede på, at de ville opdage, hvor vi var på vej hen. Alle 3 år, hvor vi har været af sted i Svedekassen, tidligere kendt som Swingeren, har vi besøgt Jolly. Det er en rigtig dejlig plads med både swimmingpool, badesø, restaurant, forskellige aktiviteter og en fantastisk god stemning! Efter vores mening er der hyggeligst før midten af juli, inden den europæiske (hollandske!) industriferie starter...

Da vi drejede ned ad vejen mod Levico Termé, lød der jubelråb fra kabinen!! Pigerne blev ellevilde – også selvom det kun var for en enkelt overnatning.

Der skulle også vise sig at være en overraskelse til os andre! Da Jesper gik ned for at finde den plads, vi blev anvist, stødte han på... sin chef!! Jeg synes, det var hylemorsomt! Hvor stor er sandsynligheden lige for at vi vælger den samme campingplads – og da det så var tilfældet, hvor stor er sandsynligheden så lige for, at vi bliver naboer?? (Den er 50% - enten sker det eller også gør det ikke ☺). Det bør nok tilføjes, at de er vældig søde!

Da euforien havde lagt sig, fik vi parkeret bilen og pigerne løb ned for at se, om Marco stadig arbejdede på pladsen. Der gik ikke længe, førend de alle 3 kom tilbage og gensynsglæden spredte god karma over Jolly! Pigerne gav Marco en lille vennebamse, som han skal bringe med til Danmark, næste gang han kommer på besøg og så lovede vi at komme ned og se cabaréshow og i øvrigt køre forbi og blive et par dage på vejen hjem.

Afsted til søen for at få vasket den grumme kropslugt af og køle kadaveret lidt ned.

-Og så en indrømmelse: Jeg havde faktisk forberedt hele 2 ting (den kiksede reservation på færgen var den første)! Jeg havde snydt og kokkereret nogle forskellige retter, som jeg derefter havde frosset ned og medbragt. Når man véd, at man skal køre mange kilometer, har vi opdaget, at det også er en god ting med noget ordentligt mad. (...Og de, der kender mit kokkeniveau kan lade deres kommentarer blive inde i deres hoveder!). Der var både chili con carne, kylling i karry, kødsovs til spaghetti og ungarsk stroganoff, grillpølser samt 2 pakker kylletter, som jo altid kan varmes i en snæver vending. Jeg tror nok,

at vi fik chili con carne. Alle 5 poser var stivfrosne, da jeg åbnede køleboksen. Det tegnede godt, men man kunne heller ikke påstå, at vi havde været udsat for ekstrem varme – endnu.

Vi drattede omkuld allerede kl. 22. Dvs. jeg gjorde. Lagde mig på sengen og faldt omgående i søvn. Hvornår de andre sov, aner jeg ikke. Jeg tror faktisk ikke, at jeg nåede at børste tænder, men mindst én gang i løbet af ferien, skal man altså vågne med uld i munden og en lugt, der kan holde myg og nærgående mandspersoner væk 😊

Mandag, den 13. juli 2009 (Alle veje fører til Rom)

Næste morgen vågnede vi igen senere end planlagt. Men vi blev enige om, at vi nok skulle nå det hele alligevel. Vi fik hurtigt pakket sammen, sagt farvel til chefen og de andre omkringstående naboer, der altid synes at samles i små kigge-grupper, når vi skal forlade en plads.

Jeg nåede at tale med én af de lokale halvårsfastliggere, som noget undrende så på mig, da jeg sagde, at vi havde tænkt os at køre til Sicilien. Han vendte sig mod sin kone, og forklarede hende smågrinende om vores projekt. Det var første gang, jeg overvejede, om det nu også var en god idé at køre helt dernel, når vi ikke er mere erfarne end som så...

Vi satte kursen – eller rettere GPS'en mod Rom. Vi havde fundet en plads, Happy Camping. Det kunne da ikke gå galt. Der var langt dertil, men vi drømte om at nå det på 1 dag. Varmen gjorde sit indtog, da vi kom syd for Alperne – og puhaaaa, det blev rigtig varmt.

Jeg har endnu en indrømmelse: Vi havde faktisk forberedt os en lille smule mere. Vi havde købt en [45 liter Outwell Coolbox](#), som, efter sælgerens udsagn, skulle kunne klare sydlandske temperaturer og stadig holde koldt. Det glædede vi os til at opleve, da vores aldrende, indbyggede køleskab har haft svært ved at klare tjansen de foregående år.

Vi så nogle fantastiske landskaber på vejen! Jeg har taget rigtig mange billeder ud af bilruden og i sagens natur, er de ikke blevet lige gode alle sammen, men de kan nok give et indtryk af det, vi har set – og jeg skal spare eventuelle læsere for alt for mange af dem.

Jeg er i den grad fascineret af alle de byer, der er bygget ind i bjergene. Det må have trukket store ressourcer! Bare tænk på at få gulvene i vater – for ikke at snakke om de sanitære forhold. –Og skulle man ikke benytte sig af træk og slip, skal man jo af med det alligevel, hvilket også må koste lidt... Jeg fik lyst til at køre op og finde ud af det, men det havde til gengæld nok kostet os en omvej på 3-4 timer og det tror jeg ikke, at nogle af mine medrejsende ville have været friske på!

Det ville have været blevet verdens mest kedelige tur, hvis jeg ikke havde haft mit kamera. Pigerne har hinanden at lege med, Jesper har tjansen med at køre og jeg kan bare sidde og kigge.

Det er der nok ikke mange, der tænker på, når de kører forbi nogen, der kører sydpå: At konen som oftest sidder på passagersædet med et kort i hånden og glør lige ud i luften. Hun er en slags stewardesse for bagsædepassagererne og skal også have styr på, hvor køkkenrullen og de engelske vingummier ligger, hvis nogen skulle få brug for det under køreturen. Nå, pjat. Der er selvfølgelig rigtig

mange kvinder, der kører bilen gennem Tyskland – men de skal stadig have styr på køkkenrullen og det andet 😊

Vi kørte gennem flade landskaber med majsafgrøder og æbletræer. Vi kørte gennem bakkede landskaber med vinstokke og æbletræer. Vi kørte gennem nye bjerglandskaber med solsikkeplanter og æbletræer. Vi kørte og kørte og holdt kun ganske få pauser. Ikke et muk hørte vi fra pigerne bortset fra et uskyldigt: "Hvor langt er der nu til Rom"? –Og det er da til at leve med. Vi drøede forbi Gardasøen, Milano og andre interessante steder. Vi havde jo et mål!

Vi nåede Rom først på aftenen og fandt pladsen næsten i første hug... Camping Happy er en rigtig hyggelig plads, der ligger ca. 10 km. udenfor Rom. Man kan tage både bus og tog til selve Rom uden det store besvær. Selve standpladserne er ikke ret store. Vi måtte have cyklerne af holderen for at få plads til hele bilen – og vores er kun 6 m. Til gengæld var der næsten ingen campister, så folk med campingvogne kunne parkere bilen på én plads og vognen på en anden. Der er en skøn swimmingpool, der ligger ved pladsens bar og restaurant (som vi dog ikke nåede at prøve). De sanitære forhold er også pæne og man skal blot lige vænne sig til, at der ikke produceres toiletsæder syd for Verona... Vi måtte bøde €41,50 for 2 voksne, 2 børn, standplads og el for en enkelt overnatning, men sådan må det nødvendigvis være i nærheden af storbyerne.

Vi skyndte os i poolen og fik kølet kroppen ned. Pigerne har gået til svømning hele sidste år og vi kan se en klar forbedring i deres omgang med det våde element, når det gælder leg – altså! Jeg hentede én af mine færdigretter (og følte mig meget forberedt!), som stadig lå frossen i køleboksen. Imponerende! Vi fik mad, et bad og så var det i seng. Svedekassen var godt varm og snakken faldt endnu en gang på air condition, kørekomfort og... (suk) finanskrisen.

Jeg fik sorteret mine billeder og slettet de rigtig dårlige og faldt derefter i søvn ovenpå mellemrumstasten.

Tirsdag, den 14. juli 2009 (Alle veje fører fra Rom)

Vågne op, rede seng, hente boller, spise morgenmad, pakke sammen, betale og komme af sted. Nu var rejserytmen ved at indfinde sig. Vi havde håbet, at det kun ville tage os 4 dage at køre til Sicilien, men vi måtte indse, at det nåede vi ikke. Hvilket i øvrigt heller ikke gjorde det store, da vi på ingen måde kunne have forceret turen mere og vi havde også 4 uger til vores rådighed.

Vi drøned forbi Rom og desværre også den afkørsel, vi skulle have taget for at komme til Napoli. Det kostede os det meste af en time at køre mod den jordskælvsramte L'Aquila i stedet. Da vi nåede Napoli, fik vi lige et glimt af Vesuv i det fjerne og det virkede helt surrealistisk bare at køre udenom og væk. Vi kørte og kørte og jeg kunne mærke, at det var ved at være lige i overkanten. Pigerne tog det stadig fint, Jesper var så frisk som om, at han lige var startet på turen – men jeg var træt af at køre. Det var ikke sådan rigtig ferie og alligevel...

Vi havde set så mange ting, sindssyge landskaber med byer højt, højt oppe på bjergene, Rom, Napoli, Milano og andre steder, jeg kun har drømt om at besøge. –Og så kørte vi bare forbi! Der er øretæver i luften, hvis jeg ikke får set bare nogle af stederne på tilbagevejen ☺

Det var varmt at køre. Selv med åbne vinduer (foran! – vi var meget omhyggelige i år med at checke, at alle ruder i kabine og alkove var lukkede), var der så varmt, at bilen blev døbt: Svedekassen. Varmen gav en helt speciel lugt i førerhuset på trods af, at vi alle sammen havde været i bad aftenen før.

Det var fuldstændig flippet at sidde og kigge på alle disse hårdkogte fyre, der knoklede løs i deres kedeldragter... og dér sad jeg og peb over, at mit sæde var mere vådt end min badedragt havde været aftenen i forvejen... pfffttt...

Vi nåede frem til Middelhavslidoen i Falerna sidst på eftermiddagen. Det ligger ca. 100 km. syd for Cosenza. Vi havde besluttet, at vi ikke nåede målet før næste dag. Vi var trods alt på ferie! På uransagelig vis fandt vi en næsten tom, men åben campingplads helt ned til havet. Torre Casale. Denne gang blev der ikke pakket andet ud end et par stole og badetøj, hvorefter det gik mod det azurblå hav i solnedgangen. Bogstaveligt talt. En dukkert i det svalende men ikke kolde vand var, hvad alle havde brug for efter den lange køretur.

Der blev budt på hjemmelavet kødsovs og spaghetti, hvorefter der blev gjort klar til natten. De sanitære forhold på pladsen indikerede, at gæsterne primært var beskæftiget på stranden og personalet andetsteds og vi blev hurtigt enige om, at vi til en afveksling kunne benytte vores eget toilet. Det kostede til gengæld kun €25 at overnatte for os alle 4 inkl. strøm. Da jeg lå og var ved at falde i søvn, overvejede jeg igen, om det nu også var en god ide – men nu var der ingen vej tilbage... eller det var der forhåbentlig, men nu skulle vi altså til Sicilien!